

dette Institut at gøre, at man ikke gaar den Vej; thi det vil blot blive en Ulykke. Det er ikke flere Penge, man har Brug for, i den Forstand, at det er mere Gæld. Vi laver jo halve Revolutioner dernede, fordi der er for megen Gæld, og man ikke kan klare sig. Det er billige Penge, det er Nedsættelse af Renten, der skal hjælpe Produktionslivet.

Der er et Omraade, hvor Forholdet er ulige, naar man stiller sønderjydske Landmænd overfor danske Landmænd i Almindelighed, det er, hvad angaar Rentabiliteten af Ejendommene. Det, der er sket, og det, der maatte ske efter Genforeningen, var en fuldstændig Omlægning af det sønderjydske Landbrug. Tidligere var Hovedparten dernede Kvægopdrættere, „Græssere“, som de kaldtes, der opfødte Kreaturer og sendte dem til Hamborg. Efter Genforeningen maa man i Sønderjylland over til at drive et intensivt Landbrug som i den øvrige Del af Landet, fordi Vilkaarene i Sønderjylland naturligvis maa falde sammen med Vilkaarene i det øvrige Land. Skal der hjælpes i Sønderjylland, nytter det ikke, som de foregaaende ærede Talere har gjort, blot at staa op og sige, man skal hjælpe, man maa pege paa konkrete Forhold, hvor der skal sættes ind. Og er der noget Sted, hvor man bør hjælpe, er det netop i Retning af at fremskaffe en hurtig Omlægning af det sønderjydske Landbrug, saa det kommer paa Højde med Landbruget i det øvrige Land.

Vi har fra Socialdemokratiets Side i den Tid, vor Regering har siddet, haft Øje herfor. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det er os, der har gennemført Loven om Afvanding af Marsken. Vi har fremmet alt, hvad der kunde fremmes, for at faa Loven om Sammenlægning og Udstykning af Jorder ført ud i Livet, vi har bevilget de fornødne Penge, saaledes at en sønderjydske Landejendom kan faa sit Areal samlet, hvilket er en Nødvendighed for den Drift, der nu maa til. Det har vi fra Socialdemokratiets Side gennemført. Vi har gennem den sønderjydske Laanekasse første Gang bevilget 2 Mill. Kr., som for den allerstørste Parts Vedkommende er kommet de smaa Landbrug i Sønderjylland til gode til Afløsning af alt for dyre Banklaan, Kassekreditter o. s. v., som de havde, og Finansministeren har endelig nu faaet gennemført, naturligvis med Finansudvalgets Billigelse, at der er tilflydt Sønderjylland 9 Mill. Kr., Penge, der alle er traadt i Stedet for dyre Banklaan i anden Prioritet og udlaant gennem de sønderjydske Sparekasser. Det er den

Vej, man efter min Mening stadig skal betræde.

Her vil jeg netop med Henblik paa det, jeg her har sagt, henstille til den højt-ærede Regering at tage det Spørgsmaal op, om det ikke var muligt at gennemføre noget, som Landboerne heroppe tidligere vist har haft, Forskudslaan, som netop skulde gaa ud paa at hjælpe de Landmænd, der skal have deres Bedrift omlagt. Disse Laan maatte da naturligvis gives paa en saadan Maade, at Ydelserne først begyndte at flyde, naar Udbyttet af det Arbejde, som var gennemført, begyndte at vise sig.

Dernæst vil jeg henstille til Regeringen, at man endnu en Gang tog en energisk Forhandling op med Bankerne i Sønderjylland. Endnu er Renten $\frac{1}{2}$ pCt. højere end i den øvrige Del af Landet, og jeg fremhæver paa ny, at skal man komme Produktionslivet i Sønderjylland som Helhed til Hjælp, er det gennem en Rentenedsættelse, saaledes at man faar billigere Penge at virke med. Der kan naturligvis ikke være Tale om dem, der er alt for langt ude, hvis Gæld er alt for stor, saa de ikke kan svare til deres Forpligtelser. Det kan være sørgeligt nok, men dem kan man ikke hjælpe, det vil sikkert ærede Medlemmer af dette Ting være enige med mig i. Det, det gælder om, er at hjælpe den store Masse, som endnu arbejder under gode Forhold, men hvis Bedrift ikke er omlagt, til at faa et Landbrug af samme intensive Karakter som det danske Landbrug i øvrigt.

Jeg kan heller ikke se rettere end, at i al Almindelighed maatte det dog være det eneste rigtige, at Renten i Banker og Sparekasser blev sat ganske betydeligt ned. Det er interessant, at hver Gang der er økonomisk Diskussion i dette høje Ting, kommer ærede Medlemmer fra den anden Side frem og siger, at Arbejderne og Arbejdsgiverne bør indrette sig paa et saadant Produktionsgrundlag, at de kan konkurrere med andre, tage det Udbytte, som tilkommer dem, og ikke forlange mere; det er det, der nu mangler; derfor kan vi ikke konkurrere, derfor har vi Arbejdsløshed. Men disse ærede Medlemmer glemmer altid, at der er en anden Faktor, nemlig den Kapital, som staar i Virksomhederne, og som i særlig Grad har profiteret ved den Kronestigning, der har fundet Sted. Den Kapital, der er indsat i Sparekasser og Banker, er jo vokset med de 30 pCt., som man taler saa meget om; men der er ingen Tilbøjelighed fra Ban-